

„Nem súlyed az emberiség!”...

**Album amicorum
Szörényi László LX. születésnapjára**

Főszerkesztő: JANKOVICS József
Felelős szerkesztő: CSÁSZTVAY Tünde
Szerkesztők: CSÖRSZ Rumen István
SZABÓ G. Zoltán

Nyitólap: www.iti.mta.hu/szorenyi60.html

MTA Irodalomtudományi Intézet
Budapest, 2007

SZŐCS GÉZA

Mihály, József, Sándor, János, Endre, Attila és a nők

Mihály

És akkor feljő a múltból
a vágnak villamosa
amelynek ablakában
hó-keblét Lilla mossa.

Kebleit és lábamat és sírkövét.

És a villamos-székekben én ülök,
halálom várva, én, Mihály.

József

Északi fény a Délinél.

Az állomást
úgy belepte most a hó
hogy már semmi
hogy már semmi sem hallható.

Belepett mindent a tél
a tél
ott alant,
lent a Délinél
belepett mindent már a hó
mint Déryné fejét a dér.

Sándor

Amikor népköztársaságba' fogtok élni,
eljártok majd a Népligetbe néha.

Neveket utca viselendi akkor,
de nemcsak afféle szűk sikátor

– te is azon lépdelsz majd, Júliám –
hanem széles és hosszú, hosszú utca
és úri ám, és roppant úri ám.

És azon járnak majd a népek, hidd el
a népköztársaságban
s te is ott sétalandasz majdan gyermekiddel,
örvendezvén, hogy népköztársaság van.
Haladtok majd előre, megállás nélkül:
hatalmas hangszórókból erről szól majd a dal.
És vajon ki jön majd akkor énvelem utazni
ki jó velem
a földalattival.

János

A csúcsnál várlak, Gina, fönt, a drótkötélnél.
Mont-Blanc tollát kezébe véve
s kiülve padlás ablakába
felkelő nap tüzébe,

miféle drót röpít magasba, miféle drótkötél?
ezt kérdi János önmagától,
magában így beszél.

Így ül naphosszat.
Lemegy a nap.
Végül már itt az éjjel.
És töltőtolla öt szót vet papírra.

A csúcson várlak,
kezemben drótkötéssel.

Endre

Innen már Szent Mihály lovai visznek tovább. Jut eszembe: de jó is lenne még egyszer Szent Mihály útján, egy kávézóból figyelni az őszt, drága nők. És végig a bulváron benneteket.

Jutott-e, drága hölgyek, valaha eszetekbe: hogy százezrek ölelik egymást szerte a planétán minden egyes percben? Épp e pillanatban is, amíg ezt olvassátok: most is, hány ágyban, hány erdő avarszőnyegén tépik egymást az emberi héják! hogy kapaszkodnak egymásba, micsoda hullámverése a testeknek...

Micsoda örvénylés! micsoda tajtékzás! milyen dörej! visszavonul a hullám és újakezdi! megint előlről... Hullámozás fut át a bolygón és körbefonja, átborul a szállodák franciaágyain is és felforgatja a szénapadlásokat...

Hölgyeim! Tudjátok-e, hogy ez az örvénylés, ez a gyönyörűséges kapaszkodás megszűnne egyszer csak egyetlen pillanatra – ha véletlenül abbamaradna akár egy másodpercre is a nász: az Úr és a Sátán megegyezése alapján az emberi élet ingaórája, születés és halál között, azonnal megszűnne tovább ketyegni a Földön... mert ebben a pillanatban megszűnne a Tudás Fája gyümölcsének hatalma az emberiség fölött... néznék egymást férfiak és nők, mint a gyermekek, és nem tudnák, hogy meztelenek, s hogy mit lehet egymással kezdeni...

Édes barátnék, hölgyek, amazonok: rajtam nem múltott a dolog. Megtettem a magamét, hiszen tudjátok. De rám most már tovább ne számítsatok: [legyen másoké a teher, amit most megosztottam veletek.]

Ne hagyjátok abba. Mentsétek meg folyton az emberiséget. Hölgyeim, rajta.

Attila

Kislány, jöjj velem játszózni,
apa most éppen nincsen itthon,
Amerikába épp hogy elment, jöjj hát velem,
megbánni nem fogod, kislány-anyám, na igazán, no igazán.

Kuglófot ebédünk és libacombot,
de jó dolga lesz Attilának,
aztán sokat fogunk vonatkozni is, apa nem
jön haza, vonatozni.
Én leszek a mozdony.
Majd ha nagy leszek, én azt hiszem,
apa leszek. De nem biztos, hogy valaha is
nagy leszek, amit nem isz nagyon bánok, mivel-
hogy az egész élet úgyis csak egy hatal-
mas szajhaság és majhaság.
Ha nagy leszek, én apám leszek.

Attila fiai

Hát hogymint vagytok, édes öcskösök, mi hát a helyzet.
Ez itt a játszma vége már, fiúk, the game is over.
Te alkalmatlan, hebrencs bátya, jobb, ha nem szólsz.
Főúr, beszéljen, mi történt velünk, beszéljen hát, beszéljen.
Vesztettünk, fiúk, mindennek vége, ez van.
Mert sosem az történt, tökfejek, mit én, mit én, mit én akartam.
Így jár a nép, mely fattyak kezére jut.
Amilyen te vagy, te perverz, rókalelkű, mindenre alkalmatlan bátya.
Ti csürhe, csürhe, csürhefajzat öccsök.
Apánk országát fegyverrel szerzendem vissza én.
Nem voltál képes megőrizni sem, te hólyag...
Miattatok, ti istenverte bátyák!
...nehogy má' visszavívni.
Hát csókolj meg, öcskös: pálcám megmutatja, hol.
Csókomat kardomra bízom, adja át.
Ti korcs fiúk, nem volt még elég a zúrból? apánk sírjánál éppeg?
Részeges vérnősző bátya, hangodat se halljam: itt most a kard, a kard beszél.
Kard ki kard, fiúk! huj, huj, hajrá!
S mi lesz az istenverte néppel?
A nép, a nép... az jobbat érdemelt minálunk.
A nép, fiúk: az porlik, mint a szikla.
Nesztek! így vív Attila vére, tessék tanulni tőlem.
És éppeg itt, hol apánk sírja van...